

ساختار رادیوهای محلی در انگلستان

● پاول چنلر
مترجم: زهره جنابی

رادیو محلی BBC

رادیو محلی BBC، شبکه‌ای است که عمده فعالیت‌های خود را به برنامه‌های میزگرد و بحث و گفت‌وگو اختصاص می‌دهد. اصولاً این برنامه‌ها بر پایه اخبار محلی، وقایع روزمره، دانش و اطلاعات، بحث روز جامعه و همچنین ورزش محلی (منطقه‌ای) تهیه می‌شوند.

در سراسر انگلستان بیش از ۳۸ ایستگاه رادیوی محلی سرویس دهی به جوامع کاملاً متفاوت و حتی متضاد را بر عهده دارند. برخی از آنها مانند GMR در منچستر و WM در وست میدلندز، نواحی پرجمعیتی چون شهرهای بزرگ و شهرک‌های اقماری را پوشش می‌دهند، درحالی‌که ایستگاه‌های کوچکتر مانند رادیو کورن وال و رادیو لینکلن شایر عمدتاً در برگیرنده مناطق روستانشین‌اند.

اسکاتلند، ویلز، و ایرلند شمالی نیز به نوبه خود سرویس‌های خبر سراسری جداگانه دارند. تقریباً می‌توان گفت، محتوای گفتاری در رادیوهای محلی BBC، از ۵۰٪ در سال ۱۹۹۰ به ۸۰٪ در سال ۱۹۹۷ افزایش یافته است. هر ایستگاه

رادیوهای محلی در انگلستان عبارتند از رادیوی BBC و رادیوی خصوصی (تجاری). ایستگاه‌های محلی رادیوی BBC، از طریق «Licence Fee» یا پروانه و مجوز اعطای مالکیت به رسانه، تأسیس می‌شوند. این ایستگاه‌ها تحت کنترل و اختیار شبکه BBC اند و عمده فعالیت‌هایشان بر پایه گفتار و سخنرانی گفت‌وگو استوار است که در برگیرنده خبر و دانش محلی نیز می‌شود.

ایستگاه‌های خصوصی (تجاری) رادیو به تبلیغات و یا آگهی‌های تجاری و نیز کمک‌های دریافتی از سوی شرکت‌های برپاکننده برنامه متکی هستند. این ایستگاه‌ها توسط شرکت‌های مستقلی که از قوانین و دستورالعمل‌های مسئولان رادیوی دولتی پیروی می‌کنند، اداره می‌شوند.

درحال حاضر بسیاری از این شرکت‌ها در مالکیت گروه‌های تجاری بزرگی چون GWR، EMAP و Capital قرار دارند و معمولاً عمده برنامه‌هایشان را موسیقی و یا برنامه‌های تفریحی تشکیل می‌دهد، درعین حال بخش دانش، اطلاعات و اخبار محلی نیز در آنها گنجانیده می‌شود.

به طور متوسط ۱۸ ساعت در روز برنامه پخش می کند که معمولاً از ساعت شش صبح تا پاسی از شب ادامه دارد.

رادیوهای خصوصی یا تجاری

حیات و بقای یک رادیوی خصوصی یا تجاری به میزان درآمد تبلیغاتی آن بستگی دارد. یک ایستگاه رادیویی خصوصی، به منظور جذب درآمدهای تبلیغاتی و حتی آگهی های بیشتر، باید تعداد بیشتری از مخاطبان را مجذوب خود سازد و در عین حال مراقب بازارهای احتمالی بزرگ تر نیز باشد.

از این رو اکثر ایستگاه های خصوصی رادیویی، به عنوان مکمل برنامه های آموزشی و خبر محلی، از گونه های متفاوت موسیقی پاپ نیز استفاده می کنند.

بیش از ۱۸۰ ایستگاه رادیویی خصوصی منطقه ای یا محلی در سراسر انگلستان وجود دارد که تقریباً می توان گفت همگی آنها به صورت شبانه روزی فعالیت می کنند.

این ایستگاه های محلی، ایستگاه های شهرهای بزرگ مانند **کیتال** در لندن، **کلاید** در گلاسگو و **مترو** در نیوکسل و یا حتی ایستگاه های کوچک در مناطق روستایی مانند **موری فرت** در این ورنس اسکاتلند، **کی اف ام** در تون بریج ویلز و نیز رادیو **سردی جیون** و **ابریست ویت** در مجموعه جزایر ویلز می باشند.

همچنین در حال حاضر، مدیران ارشد پخش رادیویی این صنعت به ایستگاه های متعدد منطقه ای که در برگیرنده جوامع یک تا سه میلیون نفری باشند، مجوز فعالیت می دهند که این مجوز به ایستگاه هایی چون **گلکسی ۱۰۱** در ساوت وست، **هارت اف ام** در میدلندز غربی و **ستری رادیو** در نورت وست نیز تعلق می گیرد.

هر یک از ایستگاه های رادیوهای خصوصی از طرح و برنامه خاص خود تبعیت می کنند و معروف ترین آنها از این قرارند:

رادیو عصر جدید که با پخش ۴۰ جدول موسیقی، در صدر قرار دارد، **گلد** که پخش موسیقی های سنتی از دهه های ۱۹۷۰، ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰ را در دستور کار خود قرار داده است و **دنس** که موسیقی دیسکو و باشگاهی را پخش می کند.

در لندن، تعداد و تنوع این ایستگاه ها بیشتر است. این ایستگاه ها که بالغ بر ۱۹ ایستگاه است، طرح و برنامه های متنوعی چون **جاز F.M** (موسیقی جاز)، **ملودی** (موسیقی ملایم) و موسیقی نمایش را در دستور کار خود قرار داده اند. در لندن دو ایستگاه رادیویی، کلیه برنامه های خود را به بخش گفتاری اختصاص داده اند که عبارتند: از پخش خبر **LBC**.

اداره و کنترل این صنعت که برعهده مسئولان بخش رادیویی است، دربرگیرنده موارد متعددی است از جمله اعطای مجوز، رسیدگی به شکایات و حصول اطمینان از این که تمامی ایستگاه های رادیویی به تعهدات اجرایی خود پایبندند. البته بررسی جزئیات سبک و محتوای برنامه، خود بخشی از مجوز این ایستگاه ها را نیز شامل می شود.

تاریخچه کوتاهی از رادیوهای محلی

اولین رادیوی محلی در سال ۱۹۷۶ با نام رادیو **Leicester**، توسط رادیو **BBC** راه اندازی شد.

پیش از آن، برنامه های محلی در دستور کار رادیوهای سراسری قرار داشت، اما هیچ رادیویی به معنای واقعی «رادیوی محلی»، فعالیت نمی کرد.

حیات و بقای یک رادیوی خصوصی یا تجاری به میزان درآمد تبلیغاتی آن بستگی دارد. یک ایستگاه رادیویی خصوصی، به منظور جذب درآمدهای تبلیغاتی و حتی آگهی های بیشتر، باید تعداد بیشتری از مخاطبان را مجذوب خود سازد و در عین حال مراقب بازارهای احتمالی بزرگ تر نیز باشد

رادیو محلی BBC، شبکه‌ای است که عمده فعالیت‌های خود را به برنامه‌های میزگرد و یا بحث و گفت‌وگو اختصاص می‌دهد. اصولاً این برنامه‌ها بر پایه اخبار محلی، وقایع روزمره، دانش و اطلاعات، بحث روز جامعه و همچنین ورزش محلی (منطقه‌ای) تهیه می‌شوند

در بخش خصوصی نیز، تلاش و مبارزه در جهت جذب مخاطبان ادامه داشت. آنها با استفاده از فنون پیشرفته برنامه‌سازی که از آمریکا و استرالیا آموخته بودند، توانستند کیفیت برنامه‌های خود را ارتقا دهند و از این طریق جایگاه خود را محکم‌تر کنند.

در این زمان تعداد شنونده‌های رادیوی خصوصی افزایش یافته و تقریباً نیمی از تعداد کل شنونده‌ها شبکه‌ها و سرویس‌های BBC اعم از سراسری و محلی را به خود جذب کرده بود.

شبکه‌های محلی BBC، با افزایش برنامه‌های خبری و میزگرد یا سخنرانی توانسته بودند، خود را در دل شنونده‌های قدیمی خود جا کنند و آنها را بیش از گذشته به برنامه‌های شبکه‌های محلی علاقه‌مند سازند و از اینجاست که رقابت میان رادیوی محلی و رادیوی سراسری شکل تازه‌ای به خود می‌گیرد.

علاوه بر پنج ایستگاه شبکه سراسری BBC که عبارتند از: شبکه یک FM، شبکه دو رادیو، شبکه سه رادیو، شبکه چهار رادیو و پخش زنده شبکه پنج؛ سه شبکه سراسری خصوصی نیز فعالیت می‌کنند (کلاسیک اف.ام، رادیو ویرجین و رادیو گفت‌و شنودی).

به هر حال، به نظر می‌رسد، با گسترش هر چه بیشتر ایستگاه‌های رادیویی، تعداد کل افرادی که به رادیو گوش می‌کنند در این زمان ثابت مانده باشد. رادیو به منظور رقابت با این گزینه‌های روزافزون، باید سعی کند بیش از گذشته خود را به مردم نزدیک سازد. محلی بودن برنامه‌ها و پخش خبر محلی، از ابزارهای اولیه برای رسیدن به این هدف محسوب می‌شوند.

رادیو BBC، شش سال پس از بازگشایی LBC در لندن، در سال ۱۹۷۳، به عنوان اولین ایستگاه رادیویی خصوصی، توانست حق انحصاری این نوع رادیو را از آن خود سازد.

رادیو کپیتال نیز تنها چند روز پس از راه‌اندازی اولین ایستگاه رادیویی خصوصی، فعالیت خود را آغاز کرد. در طی دهه‌های ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰ تعداد شبکه‌های رادیویی BBC و همچنین رادیوهای خصوصی در سراسر انگلستان، رشد روزافزونی داشته است.

تمامی ایستگاه‌های رادیویی خصوصی می‌توانستند از هر دو موج AM و FM استفاده کنند، اما در اواسط دهه ۸۰ تمایل پیدا کردند که سرویس‌های خدماتی و برنامه‌های مختلف خود را میان هر دو موج تقسیم کنند. بسیاری از آنها ترجیح دادند که بخش موسیقی‌های برتر را از موج FM پخش کنند و برنامه‌های ویژه، خبر، میزگرد و یا سخنرانی را از موج AM منتشر سازند. در همین زمان، رادیو BBC پخش برنامه‌های ایستگاه‌های منطقه‌ای و شهری خود را تا سطح استان ارتقا داد. در راستای این توسعه رادیو میدوی به رادیو کنت و همچنین رادیو بریگتون به رادیو ساسکس تبدیل شد.

در سال‌های آخر دهه ۱۹۸۰ و اوایل دهه ۱۹۹۰، ایستگاه‌های رادیو BBC و رادیوی خصوصی درهم ادغام شدند. در آن زمان، ایستگاه‌های رادیویی خصوصی، به صورت مستقل تحت اختیار (مالکیت) شرکت‌های محلی قرار داشتند که بعدها در مالکیت گروه‌های صنعتی بزرگ‌تر قرار گرفتند و با ادغام ایستگاه‌های رادیو BBC، تلاش کردند، پوشش برنامه‌ای خود را در حدی فراتر از یک استان انگلیسی زبان گسترش دهند.

مدیران ارشد صنعت رادیو نیز، به هنگام اعطای مجوز به این بخش خصوصی، رسماً شروط اجرایی جدیدی را در پیش روی هر ایستگاه قرار دادند، تا از این طریق اطمینان حاصل نمایند که به رغم هرگونه تغییر در مالکیت این ایستگاه‌های رادیویی، محلی بودن محتوا و سبک برنامه دچار تغییر و تحول نخواهد شد.